

விபஸ்ஸனா செய்தி மடல்

(விபஸ்ஸனா : ஸயாஜி ஊபாகின் வழிமரபில், திரு சத்திய நாராயண கோயங்கா அவர்களால்
போதிக்கப்படும் தியான முறை)

நவம்பர் 2020

தொகுப்பு 30, எண் 12, அக்டோபர் 31, 2020.

விபாசனா ஆராய்ச்சி நிறுவனத்தின் மாதாந்திர பிரசுரம்

வலை தளம் www.vridhamma.org பன்னாட்டு வலை தளம் www.dhamma.org

தம்மா பொன்மொழிகள்

ஜிகச்சாபரமா ரோகா ஸங்காரபரமா துக்கா

ஏதம் சூத்வா யதாபூதம் நிப்பானம் பரம்ம் ஸுகம்

தம்மபதபாளி - 203, ஸுகவக்கோ

பசி (ஏங்குதல்) மிகப்பெரிய நோய். பசி மிகப் பெரிய வருத்தத்தை அளிக்கிறது. நிபந்தனை விஷயங்கள் மிக மோசமான துன்பம் தரும். இதை அறிந்ததால், ஞானிகள் உண்மையிலேயே, நிப்பானாவை அடைகிறார்கள், அதுவே சிறந்த மகிழ்ச்சியைத் தரும்.

சுரு மற்றும் பிற இடங்களுக்கு வருகை

மரியாதைக்குரிய கோயங்காஜி எழுதிய கடிதங்கள் மக்களின் சமூக நலனில் அவரது ஆழ்ந்த நுண் உணர்திறனை பிரதிபலிக்கின்றன. அவரது துடிப்பான ஆற்றல் மற்றும் தந்தை சயாகி யு பா கின் தம்ம ஆசீர்வாதங்களால்

தம்மத்தைத் தேடியவர்கள் அதன் பாதையில் நடக்க விளக்கு ஏற்றி,
அவர்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் நம்பிக்கை தரும் பதிலளித்தார்.

சுற்றுப்பயணத்தில் அவர் நேரம் கிடைக்கும் போது பெரும்பாலும் இரவு நேரத்தில் அவர் சந்தித்தவைகளைப் பற்றி குறிப்பு எழுதுவார். அவரது சுருவுக்குவான இந்த பயணம், ராஜஸ்தானில் திட்டமிடப்பட்டது. அவரது மூதாதையர் இருப்பிடமான சுரு வில் உள்ள மக்களின் வாழ்வில் தம்ம ஒளி கிடைக்க செய்வதே இப்பயணத்தின் நோக்கம். பர்மாவிலிருந்து வந்திருந்த அகதிகளின் குடியேற்ற உரிமைகள் குறித்து முயற்சிகள் மேற்கொண்டார். அதன் காரணமாக டெல்லி மற்றும் உ.பி.யில் லக்னோவில் கூடுதல் நிறுத்தங்கள் செய்தார். - ஆசிரியர்.

அன்புள்ள பாபு சகோதரா,

வணக்கங்கள்!

... நான் அதிகாலை 4 மணியளவில் சுருவை அடைந்தேன். நான் டெல்லியில் ரயிலில் இருந்து இறங்கியபோது என்னைப் பழைத்து செல்ல ஒரு சிலர் வந்து இருந்தனர். வாழ்த்துக்களுக்குப் பிறகு, எங்களின் பழைய குடும்ப மாளிகைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றனர். ரயில்வே நிலையமே எனக்கு மிகவும் வித்தியாசமாகத் தெரிந்தது - டெல்லி போன்ற பெரிய நகரங்களில் நிலையங்கள் உள்ளது போன்று தோன்றியது.

புதிய கட்டிடங்கள் சாலையின் இருபுறமும் இருப்பது நவீன காலத்தை எனக்கு உணர்த்தியது. ஆனால் எங்கள் பழைய மாளிகை (ஹவேலி) அப்படியே இருந்தது; அழுக்கு மற்றும் குப்பைகள் நிறைந்த ஒரு குறுகிய பாதையில் அமைந்து இருந்தது. அங்கு தீவிரமான பழுது பார்க்க வேண்டிய நிலையில் எங்கள் பழைய மாளிகையை ஒத்த பல பழைய கட்டிடங்கள் சூழ்ந்து இருந்தன. இந்த பழுதுபார்ப்புகளை கவனித்து சீர் அமைக்கும் பொறுப்பானவர்கள் தற்பொழுது வெளிநாட்டில் உள்ளனர். ஹவேலி பின்புறத்தில் வழக்கமான முற்றம் இருந்தது. பழைய குழாய் கிணறு பழுதடைந்து பயன்படுத்த இயலாத நிலையில் இருந்தது. மழை பகுதிக்கு

அருகில் அமைந்த ஒரு நீர் தொட்டியில் நகராட்சி குழாய் வழியாக தண்ணீர் நிரப்பப்பட்டது. இது 'நீரை வேறு இடத்தில் இருந்து கொண்டு வந்து அதில் நிரப்பும்' தொழிலாளர்களை பணிநீக்கம் செய்தது. ஒரு புதிய கழிப்பறை மற்றும் ஒரு மூலையில் உள்ள குளிக்கும் பகுதி இவைகளே நவீனமயமாக்கப்பட்டு இருந்தன. மீதமுள்ள ஹவேலி 40 ஆண்டுகளின் அலட்சியத்தால் பழது பட்ட நிலையில் இருந்தது.

நான் இங்கு அதிக நேரம் செலவிட்டதில்லை என்றாலும் எனது வாழ்க்கையின் பல நினைவுகள் இந்த ஹவேலியுடன் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. ஐந்து வயதில், அதன் அஸ்திவாரம் போடப்பட்டு பெரிய கற்களுடன் சுவர்கள் எழுப்பிய போது நான் ஆர்வத்துடன் பார்த்தது எனக்கு நினைவு வருகிறது. தொழிலாளர்கள் கற்களைக் கொண்டு வந்து அருகில் போடுவார்கள். அந்த சீரற்ற கற்கள் நிபுணர்களால் சீராக வைக்கப்பட்டு சுவராக உருவெடுக்கும். ஒரு பக்கத்தில் ஒரு எருமையின், கண்களில் ஒரு துண்டு துணியால் மூடப்பட்டிருக்கும். அது சுண்ணாம்பு கான்கிரீட் கலவை உள்ள சக்கரத்துடன் இணைக்கப்பட்டு இருக்கும். எருமை, சுற்றி சுழலும் சக்கரத்துடன் நகரும் போது சுண்ணாம்பு கான்கிரீட் கலவை நன்றாக நொறுக்கப்படும். இவ்வாறு தயாரான கலவையை பின்னர் பெண் தொழிலாளர்கள் சுவர்கள் எழுப்பும் தொழிலாளர்களிடம் கொடுப்பர். வேறு சில தொழிலாளர்கள் தூரத்திலிருந்து ஒரு பெரிய தோல் பையில் நீரை சுமந்து வந்து, கலவை இருந்த ஒரு பெரிய சிமென்ட் நீர் தொட்டியில் ஊற்றுவர். இந்த நிகழ்வு வரை படம் போல் என்னுள் ஆழமாக பதிக்கப்பட்டுள்ளது. குழந்தை பருவ நினைவுகள், இன்று வரை புதியதாகவே உள்ளன.

பல ஆண்டுகளுக்குப் முன் 1942 இல் நாங்கள் பர்மாவிலிருந்து காடுகள் மலைகள் முழுவதும் அலைந்து திரிந்து போராடி பிறகு, ஆதரவற்ற நிலையில் இங்கு வந்த போது ஹவேலி அமைதியான அதன் மடியில் அரவணைக்கும் வகையில், எங்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தது. அதன் அரவணைப்பு எவ்வளவு இதமாக இருந்தது அப்போது! அந்த நாட்களின் இனிமையான மற்றும் இனிமையற்ற அனுபவங்கள் என்னால் ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. இங்குதான் நான் எனது திருமண வாழ்க்கையைத் தொடங்கினேன். இங்குதான் வீட்டுத்தலைவனுடைய உண்மைப்

பொறுப்புகளும், பணிகளும் என்னை முதன்முறையாகக் கவலையடையச் செய்தன. இங்குதான் ஒரு புதிய வணிகத்தின் கூர்மையான தகடுகள் எனது மனஅமைதியை நிலைகுலைய வைத்தது. ஒரு சில மாதங்கள் இந்த இடத்தில் தங்கியது எனக்கு ஆழ்ந்த அழியா வாழ்க்கை ஞானத்தை அளித்தது. பொருளாதார ரீதியாக என் சொந்த இரண்டு கால்களில் நிற்கவும் உண்மையில் இங்கே தான் நான் உறுதியாகத் தீர்மானித்தேன். இப்போது அந்த நினைவுகள் அனைத்தும் நான் வீட்டினுள் நுழைந்ததும் மீண்டும் வெள்ளம் போல் என்னுள் வந்தன.

புத்துணர்ச்சியடைந்த பிறகு நான் ஊரைச் சுற்றிச் சென்றேன். எனது பர்மிய ஆடையிலிருந்து மாறி கோட் மற்றும் பேன்ட் அணிந்து வெளியே செல்ல வேண்டுமா என்ற எண்ணத்தில் யோசித்தேன். ஆனால் இறுதியில் என் இயற்கை வெளிப்பாடுக்கு எதிராக இருக்கும் செயற்கை வெளிப்பாடு அது என உணர்ந்தேன். என் அன்பான தாய்நாட்டின் ஆடை அலங்காரத்தில் இயற்கையாகவே பழகிய நான் சிலரை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்காக என் அணுகுமுறைகளை கைவிட உடன்படவில்லை. நான் என் சாதாரண உடையில் கிளம்பினேன். மற்றவர்களின் ஆர்வத்திக்கு ஆளானேன்.

கடைத் தெருவில் எனது பழைய நண்பர்கள் மற்றும் கூட்டாளிகள் அனைவரையும் சந்தித்தேன். குறிப்பாக, லக்ஷ்மிச்சந்த் சிறப்பு அரவணைப்புடன் என்னைச் சந்தித்தார். குறுகிய பாதையுடைய கடைத் தெருவில் நான் நண்பர் சுபோத் அகர்வாலுடன் நகர் ஸ்ரீ அலுவலகத்தை அடைந்தேன். கடந்தகாலத்தில் இலக்கியக் கூட்டங்கள் நடந்த இடம் இது. என் மனம் அந் நினைவை நோக்கி பறந்து சென்றது. கவிதை மற்றும் இலக்கியங்கள் என் மனதில் வெளிப்பட்டு எனக்கு ஊக்கமளித்தது.

சுபோத்தின் தம்பியான கோவிந்த் என்பவரால் இப்போது இங்கே ஒரு கலைக்கூடம் திறக்கப்பட்டு உள்ளது. அதில் சுருவின் முன்னாள் மற்றும் தற்போதைய குடிமக்களின் உருவப்படங்கள் தொங்கவிடப்பட்டு உள்ளது. அவை நம்மை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே இருக்கும் விதத்தில் சித்தரிக்கப்பட்டு இருந்தது. முந்தைய பர்மா பிரதமர் யு நு வுடன் நான்

இணைந்து உள்ள எனது உருவப்படமும் அதில் ஒன்று. ரங்கூனில் ஒரு புனித தீ சடங்கு நடந்தபோது நிகழ்த நிகழ்வு அது. மற்றும் சில தொல்பொருள் கண்டுபிடிப்புகள், தமிழில் ஒரு சமண வேதத்தின் மொழிபெயர்ப்பு உட்பட, போன்ற பிறவைகளும் இங்கே காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டு இருந்தது. சமண மதத்தை பின்பற்றுபவர்கள் மற்றும் பௌத்தர்களுக்கும் தென்னிந்தியா எப்போதுமே ஒரு முக்கிய மையமாக இருந்து வருகிறது. ராஜஸ்தான், நிச்சயமாக, சமணர்களின் செல்வாக்கு மிக்க மையமாக இருந்து உள்ளது. இரண்டு இடங்களுக்கு இடையில் மத தொடர்பு இருந்து இருக்கலாம். எனவே இந்த வடக்கு மாநிலம் ராஜஸ்தானில் ஒரு தெற்கின் தமிழ் வேதம் காண முடிந்தது. கோவிந்த், சுருவின் வரலாறு குறித்த ஆராய்ச்சியில் மூழ்கி புத்தகத்தை எழுதியிருப்பதை நான் அறிவேன். கையெழுத்துப் பிரதி கிட்டத்தட்ட தயாராக இருந்தது. இப்போது அதை வெளியிட நிதி ஆதரவாளர்களைத் தேடினார். கையெழுத்துப் பிரதியில் நான் மேலேட்டமாக பார்த்தேன். அது இளவரசர்கள் மற்றும் உயர் வகுப்பு பிரபுக்கள் பற்றிய விஷயம் இருந்தது. சாதாரண மக்கள் பற்றி புத்தகத்தில் எதுவும் இல்லாதது போல இருப்பதைக் கவனித்தேன். இது குறித்து அவர் கவனத்தை ஈர்த்தவுடன் கோவிந்த் உற்சாகமாக இந்த விஷயத்தில் மற்றொரு அத்தியாயம் - பழங்காலத்திய சுரு மக்களின் நாட்டுப்புற வாழ்க்கை என அவர் எழுதும் பணியில் இருப்பதாக கூறினார். இது குறித்த சில படங்களை அவர் எனக்குக் காட்டினார். நான் அவரது முயற்சிகளை வரவேற்றேன். இலக்கியக் கூட்டங்கள் மற்றும் மாணவர் பருவ நாட்கள் என உரையாடி சில மணிநேரம் கழிந்தது. குரு ராம் நாராயணனின் ஜோஷி உள்ள பெரிய படத்தைப்பக்கத்தில் தொங்கவிடப்பட்டு இருப்பதை அப்போது கவனித்தேன்.

இந்த எளிமையான, நேரடியான ஆனால் ஆழமான சிந்தனையாளருக்கு நாங்கள் தலை குனிந்து வணங்கினோம். ஒரு தாயின் அழகைக்காக எரியும் நெருப்பில் சிக்கிய குழந்தையை காப்பாற்ற அவர் தனது உயிரை தியாகம் செய்தார். ஒரு அந்நியன் கூட அத்தகையவருக்கு தலைவணங்கியிருப்பார், நாங்கள் அவரது காலடியில் உட்கார்ந்து பல கற்றுக்கொண்டோம். அவரது தந்திரமற்ற முற்றிலும் குழந்தை போன்ற இயல்பு இன்னும் நினைவில் உள்ளது. அவரது பள்ளி, குழந்தைகளுக்கு கட்டணம் இன்றி கற்பிக்கிறது.

இந்த உன்னதமான ஆசிரியர் போதனைகள் அளித்ததற்க்கு ஊதியமாக எதையும் ஏற்க மாட்டார். ஒருமுறை தீபாவளியின்போது, ஏன் அவருடைய ஆசீர்வாதங்களை பெற்றுக்கொண்டு தீபாவளி பரிசு அவருக்கு வழங்கக்கூடாது? என்று நினைத்தேன். அவருக்கு காணிக்கையாக ரூ. 5/ கொடுப்பது அற்பமானது என்று நினைத்தேன். தேர்வுகளின் போது ஒரு மாதம் எனக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்த ஆசிரியருக்கு நான் ரூ. 25 / - அல்லது 30 / - அளித்து இருக்கிறேன். கடந்த 4 முதல் 5 மாதங்களுக்கு இலவசமாக எனக்கு கற்பித்தார். வெறும் ரூ. 5 / - அளிப்பது என்னை மிகவும் தொந்தரவு செய்தது. ஆனால் வேறு வழி இல்லை. தீபாவளியின்போது நான் தயக்கத்துடன் அவரது வீட்டிற்குச் சென்றேன். இந்த கஞ்சனை ஒத்த அன்பளிப்பால் அவர் புண்படுவாரோ என்று நினைத்து வருத்தத்துடன் என் மரியாதையை தெரிவித்தேன். ஆனால் எதிர்மாறாக பதில் அளித்து எனக்கு ஆச்சரியமாகியது. அவர் அனைவரிடமும் இந்த பர்மிய மாணவர் அவருக்கு ஐந்து வெள்ளி நாணயங்கள் கொடுத்தார், என மகிழ்வுடன் கூறினார். ஒரு பண்டிகையின் போது இதை போன்ற மரியாதை யாரும் அவருக்கு வழங்கவில்லை. தீபாவளி பண்டிகையின் போது இந்த வெள்ளி வெகுமதி அவருக்கு மிகவும் அர்த்தமுள்ளதாக இருந்தது. 10 ஆண்டுகளுக்கு பின்னர் நான் இந்த வகையான குழந்தை போன்ற எளிமையை என் ஆசிரியர் சயாகி யு பா கின் கண்டுகொண்டேன். அத்தகைய புனிதரின் கீழ் இந்தி இலக்கியம் கற்றது என்னுடைய பேரதிர்ஸ்டம். என் நண்பர்களிடம் அவரது எளிமை, அரவணைப்பை புகழ் போதுமான வார்த்தைகள் என்னிடம் இல்லை. சுபோத் புகைப்படக்காரர் அழைத்தார். நாங்கள் அனைவரும் நகர் ஸ்ரீ அலுவலகத்தில் எங்கள் புகைப்படங்களை எடுத்துக்கொண்டோம். அவரது கண்களில் ஒரு நம்பிக்கையுடன் என் மேல், ஒரு எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. தொழிலதிபர் கோயங்காவிடம் இருந்து நிதி உதவிபெற இயலும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. கிராமப்புற நகரங்கள் மற்றும் கிராமங்களில் உள்ளூர் மக்களிடையே நான் எங்கு சென்றாலும் வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தாமல் மக்களின் பார்வையில் உள்ள அதே நம்பிக்கையை என்னால் உணரமுடிந்தது. நகரங்களுக்கு சென்று வாழ்வின் தரத்தை உயர்த்திக் கொண்டவர்கள் திரும்பி வரும்போது அவர்களின் சொந்த நிலம் மேம்பாட்டிற்கு அந்த நபர்

உதவுவார், என்பது ஒரு வழக்கமான எதிர்பார்ப்பு இது சமூக விதிமுறை. இதை நான் சந்தித்தேன். இதை நேர்க்குநேர் எதிர்கொள்ளும்போது எனக்கு சங்கடமாக இருந்தது. மறுப்பது எனக்கு பழக்கமில்லாத ஒன்று. நான் எப்போதும் என் தேவைக்கு மேல் உள்ள பொருள்களை அதை தேவைப்படுபவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வேன். இந்த புதிய கோயங்கா உருவெடுக்க நேரம் எடுக்கும். தம்ம ஆசிரியரான கோயங்கா வருகை தம்மத்தைப் பரப்பவே. தம்மத்தைப் பரப்பும் பொருட்டு அவர் வணிக தொழிலை விட்டு வெளியேறினார் என்பதை நான் இந்த மக்களுக்கு எப்படி விளக்குவது? நான் வெற்றிகரமான தொழிலதிபர் அல்ல, ஆனால் இலக்கிய ஈடுபாடு உள்ள ஒரு மனிதர் மற்றும் மிக முக்கியமாக, ஒரு தம்மம் ஆசிரியர். அவர்கள் விரும்பினால் வாழ்க்கையை மாற்றும் தம்மத்தின் பரிசை என்னால் கொடுக்க முடியும்.

மீண்டும் ஹவேலியில் நான் என் நான்கு சகோதரிகளுடன் நான்கு மணி நேரம் தம்ம பற்றி உரையாடினேன். புத்தரின் தியான நுட்பம், அறிவு அவர்களுக்குப் புதியது. அவர்கள் இதைப் பற்றி அலட்சியமாக உணரக்கூடாது. இது பற்றி நான் கவலையுடன் இருந்தேன். நான் விருப்பமின்னை போல உட்கார்ந்த நபரை மகிழ்விக்கும் வகையில் பேசினேன். நான் உணர்ந்தபடியே உண்மை உரைத்தேன். பெரும்பாலும் மக்கள் ஆரம்பத்தில் அவர்களிடம் பேசப்படும் கசப்பான உண்மையை ஏற்கத் தயங்குவர். ஆனால் இந்த விஷயத்தில் இந்த கசப்பான மருந்து அவர்களைத் தூண்டியது. விரைவில் அவர்கள் தம்மத்திற்கு ஆழமாக ஈர்க்கப்பட்டனர். பிறகு சடங்குகள் மற்றும் சடங்கு நம்பிக்கையின் வேரூன்றிய நடைமுறைகள் கடவுள் அவதாரம் - இவற்றில் எனது ஒதுக்கீட்டைக் அறிந்து - அவர்களின் பல நம்பிக்கை குறித்து அதன் தொடர்பான கேள்விகளைக் கேட்ட பிறகு என் சகோதரிகள் ஒரே குரலில் தம்மா அவர்கள் இதயதை ஒளிர்வூட்டியது என்றனர். சுருவில் 10 நாள் முகாம் ஒன்றை நடத்துங்கள் என்று அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டார்கள். சுருவில் ஒரு முகாம் நடத்த இயலாது. டெல்லியில் முகாம் நடைபெறும் என நான் அவர்களுக்கு உறுதியளித்தேன். டெல்லி முகாம் நடைபெற்றபோது, ஜின்னி மற்றும் சாவித்ரி பாய் ஆகியோர் வந்தனர். ஜெயதேவியும் ராவதியும்

தவிர்க்க இயலாத குடும்ப பொறுப்புகளின் காரணமாக வரவில்லை. ஒரு கடிதம் எழுதப்பட்ட பிறகு சாதுல்பூரிலிருந்து இளையச்சி பாயும் சேர்ந்தார்.

சுருவில் இருந்தபோது பழைய நண்பர்களான பண்டிட் முர்லிதர் சர்மா, பண்டிட் துவாரகா பிரசாத் மிஸ்ரா, மோகன்லால் மிஸ்ரா என்பவர்களை சந்தித்தேன். பண்டிட் ராம்லால் வைத்யாவை சந்திக்க இயலவில்லை. ஆனால் இரவு 9 மணிக்கு அவர் வீடு திரும்பியபோது துவாரகா பிரசாத்தை அவர் சந்தித்தார். இருவரும் சேர்ந்து என்னை சந்திக்க ஸ்டேஸனுக்கு வந்தார்கள். அனைவருக்கும் முன்னதாக பண்டிட் முர்லிதர் வந்திருந்தார். இரவு 11 மணி வரை என்னுடன் இருந்தனர். அவர்களுடன் ஒரு நீண்ட தம்மம் தொடர்பான உரையாடல் நடந்தது.

அவர்களின் ஆழ்ந்த வேருன்றிய மற்றும் உறுதியான நம்பிக்கைகள் எதிராக இதுபோன்ற புரட்சிகர கருத்துக்களை என்னிடமிருந்து கேட்பது அவர்களை திகைக்க வைத்தன. இது அவர்களுக்கு மிகவும் கசப்பான மாத்திரை போன்றது. பண்டிட் முர்லிதர் இது பற்றி திவிரமாக யோசித்தபின் என் வாதத்தை விருப்பமற்று ஏற்றுக்கொண்டார். தர்க்கம் இல்லாமல் இல்லை, ஆனால் இது எந்த வகையிலும் நாத்திகம் என என்று கூற இயலாது. முர்லிதர் என்னை சுருவில் இன்னும் ஒரு நாள் தங்குமாறு வலியுறுத்தினார். அவர் நான் தங்கியிருப்பதால் நிச்சயமாக சில 20-25 படித்தவர்களை கூட்டி தம்ம பேச்சு கொடுக்க முடியும் என வாதிட்டார். அவர்கள் வரவிருக்கும் முகாமில் சேர தூண்டப்படுவார்கள் என்றார். நான் நேர நெருக்கடி காரணமாக அவ்விதம் செய்ய இயலவில்லை. என் மூதாதையர் நிலத்தில் கிட்டத்தட்ட 18 மணி நேரம் கழித்த பிறகு நான் டெல்லிக்கு இரவு ரயிலில் சென்றேன். டெல்லியில் அரசாங்க அதிகாரிகள் மற்றும் அமைச்சர்களை சந்திக்க ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்து இருந்தேன்.

மறுநாள் மாலை 'பர்மிய-இந்திய நட்பு அமைப்பு' மற்றும் 'இந்தி இலக்கிய அமைப்பு' ஒரு கூட்டு நிகழ்ச்சியை எனக்கு மரியாதை அளிக்கும் நிமித்தம் நடத்தியது. அதில் ஸ்ரீ தின்கர்ஜி (இந்தி இலக்கியத்தில் நன்கு அறியப்பட்டவர்) என்பவர் தலமை வகித்தார். டெல்லியில் ஒரு விசித்திரமான வழக்கம் உள்ளது. இதன்மூலம் ஒரு நிகழ்ச்சியை நடத்துபவர் கௌரவிக்கும்

விருந்தினருக்கு மாலை அணிவிப்பர். இந்த விழாவின் போது நான் சுமார் 15 முதல் 20 மாலைகள் மற்றும் ஒரு சான்றிதழ் மூலம் பாராட்டப்பட்டேன். பலர் என்னைப் புகழ்ந்து பேசும் உரைகளை வழங்கினர். ஆனால் இந்த புகழ் வார்த்தைகள் எனக்கு சுமை போல் உணர்ந்தேன். தவறான மிகைப்படுத்தலும் அதில் இருந்தது. என் நற்பண்புகள் புகழப்படுகையில், என் குறைபாடுகள் குறிப்பிடப்படவில்லை. இரு வகை பண்புகளை உரைக்கும் போது ஒருவர் சமநிலையில் இருக்க இயலும். எனவே அந்த தருணங்களில் எனது பலவீனங்களை நினைவுபடுத்திக் கொண்டேன். இத்தகைய புகழ் பெருமையினால் நான் கர்வத்தில் நிலைகுலையாமல் இருப்பதில் கவனமாக இருந்தேன்.

என் மனம் ஒரு பண்டைய பௌத்த கவிஞரிடம் சென்றது. யாராவது உங்களைப் புகழ்ந்து பேசும்போது, நீங்கள் கட்டாயம் உங்களைத் பழிக்கும் மற்றவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்பதை நினைவில் கொள்ளுங்கள். ஏனெனில் நிச்சயமாக உங்களில் தவறுகள் உள்ளன. மற்றும் மாறாக, யாராவது உங்களைத் குறைகாணும் போது, உங்களைப் புகழ்பவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பதை நினைவில் வையுங்கள். ஏனெனில் கண்டிப்பாக உங்களிலும் நல்லொழுக்கங்கள் உள்ளன. இவ்வாறு புகழ்ச்சியிலும், இகழ்ச்சியிலும் நான் என் மனச் சமநிலையை பராமரிக்க முயற்சிக்கிறேன். பாராட்டுக்கள் என் மீது குவிக்கப்பட்ட பிறகு, நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டிய நேரம் வந்தது. நான் எழுந்து எங்கள் நாட்டின் சமூக தார்மீக சீரழிவு பற்றி வேதனையுடன் பேசினேன். பின்னர் உரையை வழங்கிய ஸ்ரீ தின்கர்ஜியும் என் உணர்வுகளை ஒத்த சில வார்த்தைகள் பேசினார். அவரது வார்த்தைகளும் கூட அவரது வலியை அமைதியாக பிரதிபலித்தது.

பர்மாவில் புலம்பெயர்ந்த இந்தியர் எதிர்கொள்ளும் நிலைமை, தத்தெடுக்கப்பட்ட நாடு மற்றும் எங்கள் பொறுப்புகள் குறித்தும் பேசினேன். பர்மிய அரசாங்கத்தால் இடம்பெயர்ந்தவர்களை நினைவுபடுத்தினேன். அவர்களுக்கு எதிராக வெறுப்பு உணர்வு கொள்ள வேண்டாம் என வலியுருத்தினேன். தம்மத்தின் கருணை பார்வை மற்றும் பகுத்தறிவு சிந்தனை உள்ள பேச்சிலும் மக்கள் என் வார்த்தைகளை அன்புடன் ஆவலுடனும் ஏற்றுக்கொண்டதாகத் தோன்றியது. மடை திறந்த வெள்ளம்

போல் பழைய நண்பரைக் நோக்கி திறந்த அன்பின் வாயில்கள் கட்டுப்படுத்துவது கடினம். இந்த நிகழ்ச்சி உள்ளூர் குழுக்களால் நடத்தப்பட்டது. பர்மாவிலிருந்து திரும்பியவர்களின் பிரச்சினைகளுக்கு முக்கியத்துவம் அதிகம் இல்லை. அகதிகளின் இதயங்களில் இவ் வருத்தம் இருந்தது. மற்றொரு கூட்டத்தை நடத்துமாறு என்னை வற்புத்தினார்கள். ஒரு பைசா கூட பானங்கள் மற்றும் உணவுக்காக செலவிடப்படக்கூடாது என்ற நிபந்தனையுடன் நான் ஒப்புக்கொண்டேன். அகதிகளின் தற்போதைய பிரச்சினைகள் மற்றும் தீர்வுகள் குறித்து பிரத்தியேகமாக இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு நிகழ்ச்சி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இரண்டு மணி நேரம் தீவிர விவாதம் நடந்தது. அவர்கள் கொடுத்த கோரிக்கைகள் புரிந்து கொள்ளப்பட்டன. நான் பின்னர் அரசாங்கத்தின் அதிகாரிகளை சந்தித்து இந்த கோரிக்கைகளை அவர்கள் முன் வைத்தேன்.

அவர்களின் கடினமான நிலைமைகள் என் சிந்தனையை தூண்டின. அவர்கள் இந்த நிலத்தில் தாராளமான வளமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்த காலம் முன்பு இருந்தது. இப்போது அவர்கள் அனைத்தையும் இழந்தனர். ஏழ்மைக்கு தள்ளப்பட்டனர். இது எல்லா நேரத்திலும் மாறிக்கொண்டே உள்ள கர்ம பலன். இந்த புரிதல், விதியின் வலுவான அடியை மென்மையாக்குகிறது. மற்றும் நம்மை குற்றவாளிகளுக்கு எதிராக வெறுப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதை தடுக்கிறது. நமது எதிர்காலம் எப்போதும் நமது நிகழ்கால செயல்களால் வழி நடத்தப்படுகிறது. மேலும் நாம் விரும்பினால் நமது எதிர்காலத்தின் திசையை மாற்றலாம். இதை நன்கு புரிந்து கொண்டால் புதிய உயிர்ச்சக்தி, ஒரு புதிய திடநம்பிக்கை மற்றும் ஒரு புதிய பொறுப்புணர்ச்சி நம் உள்ளத்தில் வெளிப்படும். பதில்களைத் தேடுபவர்களிடம் இதுபோன்ற மென்மையான நம்பிக்கையான வார்த்தைகளைப் பேசிய பின்னர் நான் புறப்பட்டேன்.

நான் மத்திய நிதியமைச்சர் ஸ்ரீ ஜெகநாதத்தை பஹாடியா அவரது இல்லத்தில் கிட்டத்தட்ட மூன்று மணி நேரம் சந்தித்தேன். இடம்பெயர்ந்தவர்களின் விஷயம் குறித்து அவர் வேதனையை வெளிப்படுத்தினார். மேலும் அவரது துறையில் அவர்களுக்கு உதவ தன்னால் முடிந்த அனைத்தையும் செய்வேன் என்றார். அவரது துறைக்கு நேரடியாக தொடர்புடைய இரண்டு அல்லது மூன்று பிரச்சினைகள் தீர்வு காண அவர்

உடனடியாக ஒப்புக்கொண்டார். தேவையான உத்தரவுகளை வழங்க அதற்குகாக ஒரு விண்ணப்பக் கடிதத்தை அனுப்புமாறு எனக்கு அறிவுறுத்தினார். ஒரு மாதத்திற்குப் பிறகு வேறு இடம்பெயர்ந்த அமைப்பு மக்களின் தலைவர்களை சாரநாத் மற்றும் டெல்லி முகாம்கள் நான் சந்தித்தபோது அமைச்சருக்கு அனுப்ப வேண்டிய விண்ணப்பக் கடிதம் குறித்து நான் விசாரித்தேன். அவர்களின் தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளில் அவர்கள் முழுகியதால் கடிதம் ஒருபோதும் அனுப்பப்படவில்லை என்று எனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. இப்போது செய்தித்தாள் அறிக்கைகள் மூலம் தற்போதைய அமைச்சகத்தின் உள் போராட்டத்திற்கு, காங்கிரஸ் அமைச்சர் தனது நாற்காலியை இழந்துவிட்டார் என அறியப்பட்டது. ஒரு உன்னதமான வாய்ப்பு துரதிர்ஸ்டவசமாக இழக்க நேரிட்டது..

சாதி எனும் வேதனை

முன்னாள் அமைச்சர், ராஜஸ்தானின் கீழ் சாதி பிரிவு தலைவராக இருந்தார். தாழ்வு மனப்பான்மை எனும் ஆழமான உணர்வு அவரது ஆன்மாவை ஊடுருவி இருந்தது. இதுவே பெரும்பாலானர் நிலையும். இந்துக்களின் உயர் வகுப்பினரால் உண்மையிலேயே சொல்லமுடியாத அநீதிகள் நடந்தன. சமூகம் கீழ் வகுப்புகள் என்று அழைக்கப்படுபவர்களிடமிருந்து விஷ எதிர்வினைகளை விளைவிக்கிறது. இதில் படித்தவர்கள் இருந்தனர். இதை தவிர்க்க சாதி பிளவுகளை முற்றிலுமாக ஒழிப்பதே ஒரே வழி. ஆனால் தற்போதைய சமூக சூழ்நிலையில் இது உடலில் இருந்து தோலைப் பிரிப்பது போல உள்ளது. எங்கள் சமூகம் எனும் துணியில் சாதி மிகவும் ஆழமாக பதிந்து உள்ளது. எங்கள் சமூகம் மட்டுமல்ல, எங்கள் அரசியல் தளத்திலும் கேடு விளைவிக்கிறது. அதை நீக்குவது கிட்டத்தட்ட சாத்தியமற்றது. பல நூற்றாண்டுகள் பழமையான பழக்கவழக்கங்கள் ஆழமாக வேரூன்றியுள்ளதால் மிகவும் அதிகம் படித்த நபர் கூட மேலே உயர் முடியவில்லை. அவர் ஒரு பொறியியலாளராகவோ அல்லது மருத்துவராகவோ மாறும்போது கூட, தன்னை சமுதாயத்தின் தாழ்ந்த சாதி

சமூகம் என்ற யதார்த்தத்தை அவர் கொண்டு செல்கிறார். அவரது இதயத்தில் அவர் ஒரு தாழ்ந்த பிறப்பு என்ற உணர்வு ஆழமாக ஊடுருவுகிறது. ஒரு பொய்யை உண்மை என்று அடிக்கடி கூறப்படும் போது பின்னர் பொய் கூட உண்மை போல் தோன்றும். பிறப்பிலிருந்தே கேட்கப்படும் பொய்யின் ஒரு பயங்கரமான விளைவு இது.

குழந்தை பருவத்திலிருந்தே அவர் தாழ்ந்த பிறப்பு என்று அழைக்கப்படுகிறார். அவர் ஒரு மனிதர் என்று யாரும் அவரிடம் சொல்லவில்லை. அது அவருக்கு கசப்பான உண்மையாக மாறும் வரை கேட்கிறார். உயர் வகுப்பு என்று அழைக்கப்படுபவருக்கு நிலைமை நேர்மாறானது. இந்த பொய்யைக் தொடர்ந்து திரும்பத் திரும்ப கேட்டு அதே உண்மை போல் அவர் உணர்கிறார். அவர் உயர் வகுப்பில் இருப்பதன் மூலம் ஆசீர்வதிக்கப்படுகிறார் என்ற நம்பிக்கையில் உறுதியாக இருக்கிறார். இது மிகவும் துரதிர்ஸ்டவசமானது.

உதாரணமாக உணவை சமைக்கும், சமையல்காரர் ஒருவரின் தொழில் ரீதியாக கூட ஒரு நபர் எப்படி என்பதைக் கருத்தில் கொள்ள விரும்பவில்லை, அல்லது அவருக்கு பால் வழங்குபவர் அவரை ஒரு உயர் வகுப்பு அல்லது கீழ் வர்க்க நபர் எனக் குறிப்பிடவில்லை. அல்லது எப்படி ஒருபோதும் நான்கு வேதங்களைப் படிக்காத ஒருவரை சதுர்வேதி என்று அழைக்கலாம். (இந்துக்களின் நான்கு வேதங்களை படித்தவர் சதுர்வேதி) விசித்திரமான வழிகள். இது போன்ற ஆழமான, ஆழமான பொய்கள் வேர்கள் போல் நாட்டில் பரவி உள்ளது. கீழ் சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என கூறப்படும் அமைச்சருடன் உரையாடும் போது இது மீண்டும் எனக்கு தெளிவாகத் தெரிந்தது.

நாக்பூரில் ஒரு பெரிய பௌத்த கூட்டம் நடைபெற இருந்த சில நாட்களில் முன்பு இந்த விஷயம் பெரிய உத்வேகத்தை பெற்றது. கீழ் சாதி பட்டியலில் பிரிவுகளான திட்டமிடப்பட்ட சாதி (செட்யூல்டு), திட்டமிடப்பட்ட பழங்குடி குழுக்கள் (ஆதிவாசி) என்ற பிரிவுகளை ஒழிப்பதற்கான தீர்வு, அவர்கள் அனைவரும் புத்த மதத்திற்கு மாற்றுவது என்பது சரியான தீர்வு அல்ல. அவர்கள் புத்த மதத்திற்கு மாறினால் சீலா, சமாதி, பங்க நிலை பெற்றால் (அறநெறி, செறிவு, மற்றும் ஞானம்) உண்மையில் அவற்றில்

அவை ஒரு புதிய திருப்பத்தைக் கொண்டு வருகிறது எனலாம். இவ்விதம் செய்வதால் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்ற உணர்வு முழுமையாக அகற்ற சாத்தியகுறுகள் ஓரளவு மட்டுமே. இந்து சமுதாயத்தின் உயர் பிரிவு என்று கூறப்படும் பிராமணர் சமூகம் பண்டைய காலங்களில் செய்யப்பட்ட பிரிவுகள் போர்வீரர் மற்றும் வணிக வகுப்புகள் என பிரிப்பதை தவிர்க்க வேண்டும். முதலில் தங்களை மனிதர்களாகப் பார்க்க வேண்டும். அப்பொழுது இந்த நாடு இந்த வேதனையிலிருந்து விடுபடும். எப்போது, எப்படி நடக்கும் அது பெரிய பிரச்சினை..

இந்தி இலக்கியத்தின் அன்பன்

ராஜஸ்தானைச் சேர்ந்த ஒரு அரசியல்வாதி, ஸ்ரீ ராம்னிவாஸ் மிர்தா இல்லத்தில் மற்றொரு நீண்ட உரையாடல் நடந்தது. அவர் பகுத்தறிவு, தெளிவான சிந்தனை, சமூக ஆய்வாளர் மற்றும் மனிதாபிமானம் மிக்கவர். டெல்லியில் இருந்தபோது பலரை சந்தித்தேன். பர்மாவிற்கு இந்தி கல்வி புத்தகங்களை இலவசமாக வழங்குதல் குறித்து அரசாங்கத்தை அங்கீகரிக்க ஒரு பெரிய முயற்சி செய்தேன். அரசாங்க அதிகாரிகளின் செயல்முறைகள், சிந்தனைகளை புரிந்துகொள்ள இது ஒரு நல்ல சந்தர்பமாகியது. அங்கு அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள் முன்வைக்கப்பட்ட சிக்கலைத் திசைதிருப்பி அதை அவர்கள் வெற்றியாக கருதினர். ஆயினும் சிலர், மிகக் குறைவாக இருந்தாலும், தீர்வுகளைக் கண்டறிய ஆர்வமாக இருந்தனர்.

அதிர்ஷ்டவசமாக, உயர்பதவியில் உள்ள இந்தி துறை அதிகாரி, ஸ்ரீ பச்சு பிரசாத் சிங், அமைச்சர் ஸ்ரீ தினேஷ் சிங் மற்றும் அவரது .பி.ஏ ஸ்ரீ.புருஷோத்தம் (புதிதாக துவங்கப்பட்ட பர்மாவின் தூதரகத்தில் பணியாற்றும் ஸ்ரீ பலேஸ்வர் பிரசாத்வுடன் தொடர்புடையவர்) போன்றவர்களை என்னால் சந்திக்க முடிந்தது. இந்தியா இந்தி அமைப்பு 'தெற்கு' கிளை செயலாளர் 'ஸ்ரீ அஞ்சனி சர்மா தாராள மனதுடன் அவரது நேர்மையான ஒத்துழைப்பு தருவதாக எனக்கு ஆவலுடன் வாக்குறுதி அளித்தார்.

அன்று மாலை நான் டெல்லியில் உள்ள 'இந்தி இலக்கிய அமைப்பு' மூலம் பாராட்டப்பட்டேன். சில இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மற்றும் சமூக

ஆர்வலர்களால் ஸ்ரீ யஷ்பால் ஜெயின் (நன்கு அறியப்பட்ட இந்தி எழுத்தாளர்) இல்லத்தில் அது அவரது பிறந்த நாள் என்பதால் அனைவரும் வந்து இருந்தனர். அவருக்கு அன்புடன் வாழ்த்துகளை தெரிவித்தேன். நான் அங்கு பல பழைய நண்பர்களை சந்தித்தேன். ஸ்ரீ காக்கா காலேல்கர், ஸ்ரீ ஜெயேந்திர ஜெயின் மற்றும் பல குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் இருந்தனர். விஷ்ணு பாயின் இல்லத்தில் ஒரு இரவு விருந்தின் போது ஒரு நாள் நான் நீண்ட நேரம் ஸ்ரீ பிரம்மநந்தஜியுடன் உரையாடினேன். நான் ஸ்ரீ யஷ்பால் ஜெயினையும் கலந்துரையாட இரண்டு முறை இல்லத்தில் சந்தித்தேன்.

தேவையான புத்தகங்களையும் பிற இலக்கியங்களையும் ரங்கூனுக்கான அனுப்பும் பொருட்டு பர்மா இந்தி இலக்கிய அமைப்பு நிறுவப்பட்டது. பர்மாவும் இந்தியா இலக்கிய சமிதி அதனுடன் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பு அளித்தது. இவற்றிற்கு தலைமை தாங்க ஸ்ரீ யஷ்பால் ஜெயின் தேர்வு செய்யப்பட்டார். ராதேஷ்யம் லிலா செயலாலராக ஸ்ரீ தர்மவிர்ஜி பொருளாளராகவும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். அவர்களது முதன்மையான பணி இந்தி புத்தகங்களை அரசு மற்றும் பிற உள்ளாட்சி அமைப்புகளிடம் இருந்து பர்மாவிற்கா சேகரிப்பது.

டெல்லியில் சில நாட்கள் தங்கிய பின்னர் செப்டம்பர் 5 ஆம் தேதி, இரவு ரயிலில், லக்னோவுக்கு பயணமானேன். நான் காலை 7.30 மணியளவில் நான் அங்கு சென்றடைந்தேன். காலை 8.30 மணி அண்டை நாட்டின் தூதருடன் அவரது குளிர்நட்டப்பட்ட காரில் சுமார் 150 மைல் தொலைவில் உள்ள நைமிஸாரண்யாவுக்கு பயணித்தை ஆரம்பித்தோம். பயணம் முழுவதும் அவருடன் உரையாடல் எனக்கு சுவாரஸ்யமானது. அவர் ஒரு இலக்கிய ஆர்வம் உடைய அறிவார்ந்த நபராகத் தோன்றினார். மூன்று மணி நேரம் பயணம் சீராக சென்றது. கார் வசதியாக இருந்தது. மற்றும் இருபுறமும் பச்சை பண்ணைகளின் காட்சிகளுடன் சாலை மென்மையாக வானிலை இனிமையாக இருந்தது.

நைமிஸாரண்யாவில் உள்ள ஒரு ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். எங்கள் வருகையின் செய்தி அவர்களுக்கு முன்பே சொல்லப்பட்டு இருந்தது. அங்கு ஒரு நரைத்த தலைமுடியுடன் , தாடியோடு

சாது மேடையில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டோம். அவரது வலப்பக்கத்தில் சுமார் 100 முதல் 200 துறவிகள் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தனர். அவரது இடதுபுறம் 200 முதல் 300 குடும்பஸ்தர்கள் இருந்தனர். சாது ஆரஞ்சு வண்ண அங்கி அணிந்திருந்தார். அனைவரும் நெற்றியில் அவர்களின் ஆசிரியரைப் போல (மத அடையாளங்கள்) திலக் அணிந்திருந்தனர். குடும்பஸ்தர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு சால்வை, தோள்களில் சுற்றப்பட்டு இருந்தது. ராமரும் சில ஸ்லோகாக்களும், அவற்றில் அச்சிடப்பட்டு இருந்தன. புனிதமான, அமைதியான இடம் மற்றும் சாந்தமான, கருணை நிறைந்த மக்கள் கூட்டம் என்னைக் கவர்ந்தது. ஆனால் ராமருடன் அச்சிடப்பட்ட ஸ்லோகாக்கள், சால்வைகள் மற்றும் திலக் குறிகள் உள்ள நெற்றிகள் என்னைக் கவர்வில்லை. இந்த வகை மத வெளிப்புற பகட்டினால் ஒருபோதும் ஈர்க்கப்பட்டதில்லை.

நாங்கள் அங்கு சென்றவுடன் நிகழ்ச்சி தொடங்கியது. தூதர் மற்றும் என்னை வரவேற்க்கும் பொருட்டு மரியாதைக்குரிய சில வார்த்தைகள் பேசப்பட்டன. சுருக்கமாக ஆசிரமத்தை அறிமுகப்படுத்தினர். உயர்ந்த புராதன கலாச்சாரம் பரப்புவதற்காக ஒரு கிளை திறக்கப்பட்டு இருப்பதாக எங்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதன்பிறகு, எங்களை வியாஸஜி அறிமுகப்படுத்தினார். ஆசிரமத்தையும் பதவியில் இருப்பவரையும் அறிமுகப்படுத்தும் போது 'குரு ஒரு பண்டைய கலாச்சாரத்தின் கிளை திறக்கப்பட்டது' எனச் சொல்வது பொருத்தமானதல்ல என்று கூறினார். உண்மையில், பண்டைய நாகரிக அமைப்பு இங்கிருந்து தொடங்கியது என்ற அவரது விளக்கம் எனக்கு பிடித்திருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து தூதராக ஜெனரலின் சுருக்கமான உரை, அதைத் தொடர்ந்து என்னுடைய ஒரு சுருக்கமான பேச்சு நடைபெற்றது. தேசத்தின் முற்றிலும் தார்மீக மற்றும் ஆன்மீக சீரழிவு, கலாச்சார மற்றும் ஆன்மீகத்தைப் பற்றிய போலிதனத்தை பற்றியும் பேசினேன். இந்த வார்த்தைகள் கேட்பவர்களின் இதயங்களில் ஊடுருவியதை நான் கண்டேன். பல கண்கள் ஈரமாக மாறியது மற்றும் ஒரு பெண் நான் பேசியது கேட்ட பின்னர் வெளிப்படையாக அழுது கொண்டிருந்தார்.

நன்றி சொல்ல என் பின்னால் எழுந்த நபர் கண்களில் கண்ணீர் இருந்ததை பார்த்தேன். இது ஒரு விசித்திரமான முரண்பாடு. நாட்டின் சிறப்பான முன்னேற்றத்திக்காக எதுவும் செய்யாமல் இந்திய கலாச்சாரம் மற்றும் ஆன்மீகம் பற்றி வார்த்தை ஜாலத்துடன் பேசியவர்களுக்கு நான் வெளிப்படையாக சவால் விட்டேன். ஆசிரமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு இது ஒரு மென்மையான அரவணைப்பாகும். யாரோ எழுந்து தங்கள் செயலை நியாயப்படுத்தி ஏதாவது சொல்லி எதிர் குரல் கொடுப்பர் என்று நினைத்தேன். தம்மின் சக்தி காரணமாக அது நேர்மாறாக நடந்தது. இறுதியாக குரு முன்பே பேசுவதற்காக தயாரித்த செய்தியை அவையில் படித்தார். என் பேச்சுக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக சில வார்த்தைகள் கூறினார். நான் அவர்களது கூற்று மறுபரிசீலனை செய்யப்படுவதைக் கண்டேன். உலகின் நிகழ்வுகளில் பாதிக்கப்படாமல் தன்னலமற்ற துறவிகள் உள்ள அவருடைய புனிதமான ஆசிரமம் மக்களிடையே பொது விழிப்புணர்வு மற்றும் ஆன்மீகத்தை வளர்ப்பதை நோக்கி விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்துவதில் உண்மையான முயற்சியை மேற்கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுத்தியது.

கூட்டம் கலைந்து நாங்கள் அந்த அமைதியான இடத்தை சுற்றி பார்க்கச்சென்றோம். உண்மையிலேயே அது ஒரு அழகான, புனித நிலம். மகாத்மா (உயர்ந்தவர்) எங்களுக்கு அவரது தியான குடிசைக் காட்டினார். பின்னர் நாங்கள் இருக்கைகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த அடர்த்தியான குளிர் தோப்புக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டோம். அங்கு நாங்கள் மௌனமாக தியானத்தில் அமர்ந்தோம்.

உங்கள் சகோதரன்,

சத்ய நாராயண் கோயங்கா

(பாபு சகோதரருடனான கடிதப் பரிமாற்றத்தின் பகுதிகள்)

தொடரும்

சுய சரிதம் தொடர்கிறது.

இதுவரை சொல்லப்பட்ட குட்டி சம்பவங்கள், உலகப் புகழ்வாய்ந்த மாண்புமிகு திரு. கோயங்கா அவர்களின் வாழ்க்கையில், உண்மையான அறநெறியை அவர் அடைவதற்கு முன்னர் நிகழ்ந்தனவாகும். தற்போது நாம், அவர் இந்தியாவில் நிகழ்த்திய தம்மா வகுப்புகளைக் குறித்து பார்ப்போமா?. இவை அவரது சுய சரிதத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது, அதுவே நமக்கு புத்துணர்வு அளிக்கும். - செய்தி மடல் பகுதி 19

இந்தியாவுக்கு பட்ட கடன்

நான் சயாகி யு பா கினை முதன்முதலில் சந்தித்தபோது அவர்

"ஆன்மீக துறையில் இந்தியாவுக்கு வழங்க வேண்டிய மிகச்சிறந்ததை, நான் உங்களுக்கு கற்பிப்பேன். இது விபாசனா என்று அழைக்கப்படுகிறது." என்றார். நான் என் இல்லத்திற்க்கு வந்து இந்தி மற்றும் சமஸ்கிருத அகராதிகளை தேடினேன். ஆனால் இந்த வார்த்தையை கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. தூய்மையான தம்மா நகையை இழந்ததில் பாரத் உண்மையிலேயே வறியவனாகிவிட்டான். சயாகி இந்த நகையை இந்தியாவுக்கு திருப்பித் தர விரும்பினார். அவர் இந்த வேலையை தானே மேற்கொள்வார், ஆனால் துரதிர்ஸ்டவசமாக, பர்மிய அரசாங்கம் பாஸ்போர்ட் வழங்க மறுத்ததால் அவ்வாறு செய்ய இயலவில்லை. அந்த நாட்களில் பர்மிய அரசாங்கம் பாஸ்போர்ட் இரண்டு நிபந்தனைகளின் கீழ் மட்டுமே வழங்கியது. ஒருவர் தன் நன்மைக்காக நாட்டை விட்டு வெளியேற விரும்புகிறார் அல்லது வேறொரு நாட்டில் வேலைவாய்ப்பு கிடைக்க பெற்றவர் என்றால் மட்டுமே பாஸ்போர்ட் வழங்கும். ஆசிரியர் இந்த நிபந்தனைகளை சார்ந்தவர் இல்லை. அதனால் அவரால் ஒருபோதும் இந்தியாவுக்குச் செல்ல இயலவில்லை. பர்மிய அரசாங்கத்தின் நிபந்தனைகளால் அங்குள்ள இந்தியர்கள் பல்வேறு அசௌகரியங்களை சந்தித்தனர். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பர்மாவை விட்டு வெளியேறிய என் தாய் இந்தியாவில் மற்ற குடும்ப உறுப்பினர்களுடன் குடியேறி இருந்தார். அவருக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் உள்ளது என்ற செய்தி எனக்கு கிடைத்தது.

பர்மாவில், அவர் வளர்ந்து வெகு நாட்கள் இருந்து பின்னர் அவ்விடம் விட்டு அகன்றார். அவ்விடத்தின் மிதுள்ள பற்று அவரது ஆரோக்கியத்தை பாதித்தது. எனக்கு தெரியும் அவள் தியானம் செய்தால் அவள் மேம்படுவாள். அதனால் நான் அவளுக்கு விபாசனா கற்பிக்க இந்தியா செல்ல முடிவு செய்தேன். நான் மறுநாள் பாஸ்போர்ட்டுக்கு விண்ணப்பித்தேன். எனது நண்பர் யு டின் ஹான், வெளிவிவகார துறை அமைச்சராக இருந்தார். நான் அவருக்கு நன்கு தெரிந்தவராதலால் பாஸ்போர்ட் எளிதில் கிடைத்தது.

சயாகி செய்தியைக் கேட்டதும் அவர் சிலிர்த்தார். "விபாசனா என்ற விலைமதிப்பற்ற பரிசை இந்தியாவுக்குக் கொடுத்து பர்மா இந்தியாவுக்கு கொடுக்க வேண்டிய மிகப்பெரிய கடன் திருப்பிச் செலுத்த விரும்பினேன். என்னிடம் இருந்து இப்போது உங்களால் திருப்பிச் செலுத்தப்படும். அவர் என்னை விபாசனா ஆசிரியர் என்று முறையாக பெயரிட்டார்.

விபாசனாவை என் அம்மாவுக்கு மற்றும் தந்தைக்கு கற்பிக்க நான் இந்தியா வந்தேன். வேறு சிலரும் கலந்து கொண்டால் நன்றாக இருக்கும். என் குடும்பத்தைத் தவிர, நான் சிலரையே அறிவேன். இந்தியாவில் உள்ள நபர்கள், அவ்வளவு பரிச்சயமானவர்கள் அல்ல. இவ்வளவு பெரிய நாட்டில் நான் எவ்வாறு விபாசனா கற்பிக்க முடியும். விபாசனா முகாமை ஏற்பாடு செய்ய நான் முயற்சித்தாலும் கூட அதில் பங்கு கொள்ள யாராவது வருவார்களா? என தீவிரமான சந்தேகங்களுடன் நான் நினைத்தேன்.

முகாம்கள் எங்கு நடத்துவது, யார் அவற்றை நிர்வாகிப்பர், தேவையான நிதி எவ்வாறு கிடைக்கும் என்ற சந்தேகம் எனக்கு இருந்தது. இவை அனைத்தையும் பற்றி நான் மிகவும் அக்கறை கொண்டிருந்தேன். ஆனால், 'நீங்கள் முகாம்களை நடத்தப் போவதில்லை, நான் தான் நடத்தப்போகிறேன். எனவே உங்கள் மனதை அமைதியாக்குங்கள்' என்ற என் ஆசிரியரின் உறுதியளிக்கும் வார்த்தைகளை நான் நினைவில் வைத்தேன்.

இந்தியாவில் நடத்திய முதல் முகாம்

அவரது வார்த்தைகள் எவ்வளவு உண்மை என்பதை நிகழ்வுகள் நிரூபித்தன! நான் பம்பாயில் விமானம் தரையிறங்கும் வரை முகாம்

நடத்துவது குறித்து பல்வேறு குழப்பமான எண்ணங்களுடன் இருந்தேன். விமானம் தரையிரங்கிய பின்னர் பர்மாவிலிருந்து வந்து இந்தியாவில் தங்கி இருந்த ஒரு சில பழைய நண்பர்கள் என்னைச் சந்திக்க வந்தனர். இந்த விஷயம் குறித்து உரையாடும் போது, அவர்களில் ஒருவர், ஸ்ரீ தயானந்த் ஆடுக்கியா, 'நீங்கள் முகாமுக்கான உங்கள் திட்டங்களை உருவாக்குங்கள் ஏற்பாடுகள் அனைத்தையும் நான் செய்வேன்.' என்றார். இன்னும் சிலர் பயிற்சி முகாமில் வந்து பங்கேற்க முடிவு செய்தனர். பஞ்சாயத்தி வாடி தர்மஸாலா (யாத்ரீக விருந்தினர் மாளிகை) பம்பாயில் முதல் முகாம் ஜூலை 3, 1969 இல் தொடங்கியது. எனது பெற்றோர் மற்ற குடும்ப உறுப்பினர்கள் மற்றும் சில நண்பர்கள் உட்பட 13 பேர் பயிற்சிக்கு வந்தனர். வார்த்தைகள் மூலம் முகாம் பற்றி செய்திகள் பரவி உடனடியாக மற்றொரு முகாம் நடத்த கோரிக்கைகள் எழுந்தன. இரண்டாவது பாடநெறி மெட்ராஸில் நடைபெற்றது. பின்னர் மூன்றாவது மீண்டும் பம்பாயில் நடைபெற்றது. விபாசனத்தைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கோரிக்கை வைத்து பயிற்சி முகாம்கள் மேன்மேலும் தொடர்ந்து நடைபெறலானது.

அப்போது டெல்லியைச் சேர்ந்த ஒரு இலக்கிய நண்பர் திரு யஷ்பால் ஜெயின் டெல்லியில் ஒரு முகாம் நடத்த என்னை அழைத்தார். பிர்லா கோயிலில் அதை ஏற்பாடு செய்தார். அதன் பிறகு பிக்கு தர்மராஷித்ஜி என்பவரால் சாரநாத்தில் உள்ள பிர்லா தர்மசாலாவில் முகாம் நடத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதில் யு.பி. பிரதாப்கரைச் சேர்ந்த திரு ஜீத்லால் தனது குடும்பத்துடன் கலந்து கொண்டார். அவர் அதைத் தொடர்ந்து, அவர் தனது கிராமமான பிரதாப்கர் மாவட்டம் மாதோகஞ்சில் ஒரு முகாமை ஏற்பாடு செய்தார். பின்னர் பிரதாப்கர் மாவட்டத்தில் உள்ள மற்றொரு நகரம். இது ஒரு நல்ல தொடக்கமாக அமைந்தது.

அந்நியர்கள் தற்பொழுது பரிச்சியமானர். விபாசனா தியான படிப்புகளில் கலந்து கொண்டவர் உண்மையில் நன்றாக பயன் அடைந்தனர். தேவை அதிகரித்தது, நான் வட இந்தியாவின் எல்லா இடங்களிலும் பயிற்சி முகாம்கள் நடத்த பயணம் செய்தேன். பயண செலவுகள் எனது குடும்ப உறுப்பினர்களால் ஏற்கப்பட்டது. அவர்கள் யாதவ் மற்றும் எனது பயண டிக்கெட்டுகளை வாங்குவர் மற்றும் இதர செலவுகளுக்கு ரூபாய் 200 முதல்

400 எங்கள் வசம் அளிப்பர். அதில் பாடநெறி எங்கு நடந்தாலும் 100 ரூபாய் தானமாக நான் வழங்குவேன். பெரும்பாலானவை படிப்புகள் வட இந்தியாவில் அந்த நேரத்தில் நடைபெற்றன. ஆனால் தம்மம் மற்றும் சாயகியின் ஆசீர்வாதங்களின் சக்தியால் நாங்கள் எந்தவொரு சிரமத்தையும் சந்திக்கவில்லை. பயிற்சித் தேவைகளின் எண்ணிக்கை கூட ஆரம்பித்தது.

எனது குடும்ப உறுப்பினர்கள் கிட்டத்தட்ட அனைவரும் படிப்புகளில் கலந்து கொண்டனர். நல்ல முன்னேற்றம் அடைந்தனர். இதில் ஆனந்த மார்க் (இந்தியாவின் ஒரு மத பிரிவு) பின்பற்றுபவர்களும் இருந்தனர். எனது மூத்த சகோதரர் ஸ்ரீ பால்கிருஷ்ணாவும் நன்றாக முன்னேறினார். பின்னர், விபாசனா ஆசிரியரான பிறகு, அவர் தென்னிந்தியாவில் படிப்புகளை நடத்தினார். இறுதியில் அவர் தெற்கில் விபாசனா மையங்களை மேற்பார்வையிடும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். தெற்கில் தம்மத்தின் பரவலுக்கு அவர் பங்களிப்பு பயனுள்ளதாகியது. எனது இளைய சகோதரர் ஷியாம் சுந்தர் மட்டுமே இன்னும் விபாசனாவின் அமிர்தத்தை சுவைக்கவில்லை. அவர் ஆனந்த மார்க்கில் தீவிர இருப்பதால் அதில் ஆழமாக மூழ்கிவிட்டார்.

கல்கத்தாவில் முதல் பாடத்திட்டத்தில் மொழி பரிச்சியமற்றதால் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. மனதளவில் கலக்கமடைந்த ஒரு இளைஞன் முகாமில் கலந்து கொண்டார். அவர் நல்ல முன்னேற்றம் கண்டார். கடைசி நாளில் அவரது நன்றியுள்ள தாய் மகிழ்ச்சியடைந்தார். என்னை சந்திக்க வந்தார். அவள், 'என் மகன் தம்மதினால் நன்றாக இருக்கிறான், எப்போதும் தம்மத்தின் பாதையில் முன்னேற தயவுசெய்து ஆசீர்வதியுங்கள்' என்றாள். "அவர் மேலும் விரைவில் நிப்பானாவை அடைய என் வாழ்த்துகள்" என்றேன். உடனே தாய் கலக்கமடைந்தாள். இந்தியாவில், அப்போது நிப்பானாவைப் பெறுவது என்பது இறப்பதைக் குறிக்கும் என்று எனக்குத் தெரியாது. நான் அவளுக்கு விளக்க முயன்றேன். இந்த தியானத்தின் மூலம், உயிருடன் இருக்கும்போது கூட ஒருவர் நிப்பானாவை அனுபவிக்க முடியும். ஒருவர் தன் தினசரி நடவடிக்கைகள் செயல்களில் தொடர்ந்து ஈடுபடுபட்டுக் கொண்டே நிப்பானாவை உணர முடியும் என்றேன். ஆனால் அவளுக்கு நம்பிக்கை இல்லை.

மற்றொரு முகாமில், யு.பி ல் இருந்து ஒரு பிரபல ஆயுர்வேத பயிற்சியாளர் என் உறவினர் ஸ்ரீ சொத்மல் நண்பர் ஒரு பாடத்தில் பங்கேற்றார். அவர் நன்றாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். விபாசனாவின் மூன்றாம் நாளில் உடல் முழுவதும் உணர்வுகள் அவர் அனுபவித்தார் எனினும், நான் எந்த வேதனையும் வயிற்று பகுதியில் நீங்கள் அனுபவிக்கிறீர்களா? என கேட்ட போது அவர் நான் முட்டாள்தனமாக பேசுவதாக நினைத்தார். (அடிக்குறிப்பு: தம்மத்தில் வேதனா என்ற சொல் எல்லா வகையான உணர்வுகளையும் குறிக்க பயன்படுத்தப்படுகிறது. இருப்பினும் இந்தியாவில் வேதனா என்ற சொல் வலி உணர்வுகள் வேதனையை மட்டுமே குறிக்கிறது.) வலி இல்லாத இடத்தில், வேதனா அனுபவம் எப்படி முடியும் என அவர் வாதிட்டார். அதே நாளில் முகாம் விட்டு அகன்றார். இது எனக்கு ஒரு பாடமாக இருந்தது. அதன் பின்னர் நான் உணர்வுகளுக்கு வேதனா என்பதற்கு பதிலாக சம்வேதனா என்ற வார்த்தையை பயன்படுத்தினேன். இந்தியாவின் பேச்சுவழக்கில் உள்ள மொழியை சில சிரமங்களுடன் நான் எதிர்கொள்ள நேர்ந்தது. ஆனால் இந்த சிரமங்கள் இருப்பினும் கூட, முகாம்கள் வெற்றிகரமாக நடந்தன. மக்கள் மகிழ்ச்சியான மனநிலையுடன் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

வட இந்தியாவில், குறிப்பாக போத் கயாவில், பல இளம் மேற்கத்திய பயணிகள் பயிற்சியில் கலந்து கொள்ளத் தொடங்கினர். என் ஆங்கில அறிவு குறைவாக இருந்தது. நான் வியாபாரத்தில் இருக்கும்போது எனது தொழில்முறை கடமைகளை நிறைவேற்ற என் ஆங்கில அறிவு போதுமானது. ஆங்கிலம் பேசும் மாணவர்களை தனியாக அழைத்து சுருக்கமாக அவர்களுக்கு அத்தியாவசிய விபரங்களை விளக்கினேன். நான் சரியான வார்த்தைகளை கண்டுபிடிப்பதில் சிரமம் இருந்தால் அவர்களின் உதவியை நாடுவேன்.

மொழியில் குழப்பம் ஒரு சமயத்தில் மிகவும் தர்மசங்கடமான நிலையை தந்தது. அன்று மெட்டா நாள் . சொற்பொழிவு நடந்து கொண்டிருந்தது. நான் மிகுந்த கருணையுடன், 'இன்று அன்பு செய்ய வேண்டிய நாள்' என்றேன். இந்த மொழியில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தின் விளைவு விரைவில் எனக்கு வெட்ட வெளிச்சமாகியது. நான் மூன்று இளம் தம்பதிகள் ஒரு மரத்தின் கீழ் காதல்

மேலீட்டில் அணைத்து தழுவுவதை கண்டேன். நான் அவர்களை கடிந்து கொண்ட போது அவர்கள், 'ஆனால் இன்று காதல் செய்யும் நாள் என்று நீங்கள் சொற்பொழிவில் எங்களிடம் சொன்னீர்கள்' என்றார்கள்.

இந்த நேரத்தில் ஒரு சர்வதேச மாநாடு டெல்லியில் நடந்தது. அதன் தலைப்பு 'சாதனா'. விபாசனா தியானியாக இருப்பவர் சர்வதேச மாநாட்டில் பங்கேற்று இருந்தார். யாராவது உண்மையைச் சாதனா அறிய விரும்பினால் அவர்கள் கோயங்காஜியிடம் செல்ல வேண்டும். அவர் புத்தரின் போதனைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளபடி விபாசனாவை மிகவும் அறிவியல் பூர்வமாக கற்பிப்பார் என்றார்.

அமெரிக்காவை சேர்ந்த அமைப்பின் தலைவர் பாபா ராம் தாஸ் (ரிச்சர்ட் ஆல்பர்ட்) இதைக் கேட்டார். போத் கயாவுக்கு வந்து ஒரு முகாமில் பங்கேற்றார். மகிழ்ச்சியுடன், அவர் அமெரிக்கா திரும்புவதற்கு முன் பல படிப்புகளில் பங்கேற்றார். அதன் பிறகு, அவரது மாணவர்கள் பலர் விபாசனா முகாம்களில் கலந்துகொள்ளத் தொடங்கினர்.

ஆங்கிலத்தில் கற்பித்த எனது முதல் முகாம்

வெளிநாட்டு மாணவர்களிடமிருந்து தியான பயிற்சி பயில வேண்டும் என்ற கோரிக்கை அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. இமயமலையில் டல்ஹௌசி அமைதியான மலைவாசஸ்தலம். அங்கு ஆங்கிலத்தில் அவர்களுக்காக ஒரு பாடத்திட்டத்தை ஒழுங்கமைக்க எனக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். எனது ஆங்கிலம் மிகவும் குறைவு என்பதாலும் என்னால் சரளமாக பேச முடியாத காரணத்தாலும் அவர்களுக்காக பிரத்தியேகமாக ஒரு முகாம் நடத்த நான் தயங்கினேன்.

பின்னர் அவர்களில் சிலர் இந்த விஷயங்களை பற்றி சயாகி யு பா கினுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினர். அதில், அவர்கள் பர்மாவிலிருந்து மக்களுக்கு நன்மை செய்ய இந்த ஆழமான அறிவு இந்தியாவுக்கு வந்துவிட்டது. ஆனால் திரு.கோயங்கா தனது ஆங்கில வளமை சரளமாக இல்லாத காரணத்தால் படிப்புகளை நடத்த தயங்குகிறார். அதனால் தம்மத்தை இழக்கும் நிலையில் உள்ளோம் என குறிப்பிட்டு இருந்தனர். மிக விரைவில் சாயகியிடமிருந்து

ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு எனக்கு வந்தது. அவர் அறிவுரை கூறும் போது, அவர் சொன்னார், 'நீங்கள் ஏன் மறுக்கிறீர்கள்? நினைவில் கொள்ளுங்கள், இந்த படிப்புகளை நடத்துவது நீங்கள் அல்ல, நான். டல்ஹெளசிக்குச் சென்று அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி பயிற்சி அளியுங்கள். தம்மா உங்களுக்கு உதவும். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம் எல்லாம் சரியாகிவிடும்.' என்றார்.

டல்ஹெளசி ஒரு முகாம் ஏற்பாடு செய்ய முடிவு எடுக்கப்பட்டது. முன்னதாக டல்ஹெளசி ஹோட்டலில் இந்தி மொழியில் ஒரு முகாம் நடைபெற்றது. ஆனால் ஆங்கிலத்தில் அடுத்தது இருக்க வேண்டும். முதல் நாளில் 15 நிமிடங்கள் கூட என்னால் பேசமுடியவில்லை. பின்னர் இரண்டாவது அரை அரை மணி நேரம் பேசினேன். மூன்றாம் நாள் குறைந்தது ஒரு மணி நேரத்திற்கு சொற்பொழிவுகளை வழங்க ஆரம்பித்தேன். ஏதாவது சரியான வார்த்தைகள் சிக்கவில்லையானால் தியானிப்பவர்கள் உதவ முன்வந்தனர். முகாம் வெற்றி பெற்றது. தியானிப்பவர்கள் ஆச்சரியப்பட்டனர். ஆங்கிலத்தில் என் சரளமான போக்கு அவர்களை ஆச்சரியப்படுத்தியது. ஆனால் நான் அவர்களை விட மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டேன். நிச்சயமாக, இந்த தம்மா முகாம் என்னுடையது அல்ல. குருவின் முகாம். என்னுடைய இந்த தயக்கம் ஆதாரமற்றது. முகாம் அனைவருக்கும் ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது.

(திரு. எஸ்.என். கோயங்காவின் சுயசரிதையிலிருந்து) -

தொடரும்.

தம்மா தோஹா

ஜாத பான்த நஹின் தர்ம ந பனே திவார

தர்ம ஸிகாயே ஏகதா மனுஜ மனுஜ மேம் ப்யார்

சாதியும் பிரிவு தம்மம் அல்ல, தம்மம் மனிதர்களுக்கு மத்தியில் சுவர்களை உருவாக்குவதில்லை. தர்மம் அனைத்து மனிதர்களுக்கும் ஒற்றுமை, அன்பு கற்பிக்கிறது.

ஜாதி வர்ணவ கே நாம பர் பிலா அத்யாசார்

ஸதாசார் கர்ஹித ஹுஆ பூஜித மித்யாசார்

சாதி வர்க்கத்திலும், நிறத்திலும் ஒடுக்குமுறை வெறுப்பு பரவியுள்ளது.

பொய்யானது புகழப்படுகிறது. நல்லது அழிக்கப்படுகிறது.

ஜப்-ஜப் யஸா, சர்சா ஸுனே தப்-தப் ஹேய வினீத

பரக் ஸ்வயங்கோ அஹம்தஜ, ரக மன சான்த புனீத

ஒருவர் புகழ்ச்சியைக் கேட்கும்போதெல்லாம், தாழ்மையுடன் வணங்குங்கள்;
ஆணவத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, இதயத்தை அமைதியாக மற்றும்
தூய்மையாக வைத்திருங்கள்.

சர்சா ஹு சர்சா கரே, தாரண கரே ந கோய

தர்ம பிசாரா க்யா கரே? தாரே ஹு ஸுக ஹோய

தம்மத்தைப் பின்பற்றி அதற்கு ஏற்ப வாழாமல் ஒருவர் வெறுமனே
தம்மத்தைப் பற்றி பேசுவதால் என்ன பயன் ஏழை தம்மால் என்ன செய்ய
முடியும்? மனத்தில் வாங்கி பின்பற்றும் போது மட்டுமே மகிழ்ச்சி வரும்.
